

ANGÉLICA LOPES
FLORES
KADINLARININ
LANETİ

Remzi Kitabevi

ANG LICA LOPES yirmi yılı aşkın deneyime sahip bir romancı, senarist ve gazeteci.  d ll  bir gençlik romanı yazarıdır. Ayrıca filmler, TV dizileri ve komedi programları için de senaryolar yazmıştır. *Flores Kadınlarının Laneti* yetişkinler için yazdığı ilk romanıdır.

ANGÉLICA LOPES

Flores
Kadınlarının
Laneti

Hayatları Dantelle Örölmüş
Yedi Neslin Kadınları

Portekizce aslından çeviren:
Burçe Kaya

Remzi Kitabevi

*Bu kitapta geçen kişi adları ve bazı ayrıntılar
hayal ürünüdür. Benzerlikler tümüyle rastlantıdır.*

FLORES KADINLARININ LANETİ / Angélica Lopes
Özgün adı: *A Maldição das Flores*

© Angélica Lopes, 2024

Türkçe yayın hakları: © Remzi Kitabevi, 2024

Yayın hakları Jenny Meyer Literary Agency, Inc.
aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da özet
olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı
izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayanlar: Ayşe Başcı - Ömer Erduran
Düzeltili: Öner Ciravoğlu
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2197-5

BİRİNCİ BASIM: Ekim 2024

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

*Önden giden Lygia, Hilda, Celina ve Sonia'ya,
Benimle yürüyen Gabriela'ya,
Arkadan gelen Cecilia'ya.*

A çıkça yapılmasa da baştan beri isyancı bir eylem olmuştu.

Bu işin riskini biliyorduk ama belki de yaptığımızın ortaya çıkma korkusu, dantel mendil ve duvaklarımızın örgülerinde önceleri kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar küçük başladığımız şeyde bizi daha da büyük riskler almaya cesaretlendirmişti.

Hepimiz akraba olmasak da ipliği ve kumaş şeritlerini dantelle dönüştürme sanatı bizi birleştiriyordu. Burada, küçük ayrıntıların büyük olaylardan daha fazla önem taşıdığı ve ayağımızın altındaki kızıl kilin tıpkı Firmina teyzenin yüzü gibi zamanın ve kederin yonttuğu çatlakla, çizgilerle dolu olduğu bu top-rak parçasında, kadınların kaderi, tıpkı kendi irademiz ve azmimizle dokuduğumuz tek hikâyenin –dantelin– kusurlu arka yüzü gibi değiştirilemezdi... Dantelden başka hiçbir yol tamamen bize ait değildi.

Bizi bu bilginin bekçisi yapan kişi, ta başkentten gelmiş bir sırrı merdivenin tepesine tırmanarak gizlice öğrenen arkadaşım Vitorina'ydı.

Bayan Hildinha, kızının tavan kirişleri arasından misafir odasını gözetlediğini görünce "Orada ne yapıyorsun küçük hanım?" diye sormuştu.

"Beni rahat bırak anne, sonradan çok değerli olacak bir şey öğreniyorum."

Vitorina'nın merakı sayesinde, yüzyıllardır Avrupa'da sunakları süsleyen ve sadece büyük şehirlerdeki manastırlarda rahibelerin bildiği bir sır olan dantel tekniği, küçük kasabamız Bom Retiro'ya girmişti.

Vitorina bu tekniği bir kuzeninin kuzeninin kuzeninden şans eseri öğrenmiş, sırrı çalınan kuzen güvenine ihanet eden arkadaşımı asla affetmemişti.

Kız çok katı kuralları olan bir manastırda mutfak görevlisi olarak çalışıyordu. Yıllarca hizmet ettikten sonra rahibelerin güvenini kazanmış, onlar da kıza dantel yapma sanatını öğretmişti. İlk başlarda kıza güvenip güvenmemek konusunda emin olmayan rahibeler, sadece temel dantel motiflerini öğretmiş, ancak kızın sağlam karakterini gözlemledikten ve buna layık olduğuna karar verdikten sonra daha karmaşık motifleri de göstermişlerdi.

Vitorina'nın uzaktan kuzeni, eskilerin deyimiyle “dantelden anlayan bir ele” sahipti ve ketumluğu bu sırrın taşıyıcıları için vazgeçilmez bir özellikti. Yıl sonu şenlikleri vesilesiyle taşradaki akrabalarını ziyarete gideceğini söylediğinde, rahibeler ona şu tavsiyede bulunmuşlardı:

“Memleketine gittiğinde de dantel öreceksen kimse seni görmesin.”

Üstlerine her zaman saygılı olan kız emirlere itaat etmişti. Azizlerin huzurunda verdiği söze sadık kalmak için sadece misafir odasında yalnız olduğu zamanlarda, sararmış bir donyağı mumunun ışığında dantel yapıyordu.

Ama merdivenin tepesinde duran Vitorina öğle güneşinde pencereleri kapalı odada akrabasının ne yaptığını öğrenmeye kararlı bir şekilde onu izliyordu.

O kadar yakından izlemişti ki her hareketini ezberlemişti.

Akrabasının, rulo şeklindeki bir minderin üzerine eğilip yaptığı tasarımlar türlü türlü örgü modellerinden oluşuyordu.

İki bağı, süpürge, kule, kaburga. Örümcek, ay, patlamış mısır.

Gün batımı, aşk düğümü ve –benim favorim– sepet dibi. Bu örgü modeli, şeklinden çok, hem bir tehdit hem de bir vaat gibi görünen isminden dolayı beni büyüliyordu. İçinde talih de cefa da olabilecek, gümüş para da akrep de bulunabilecek, ancak tehlikeyi göze alıp elini sokma cesaretine sahip kişilere malum olabilecek, bilinmeyen, keşfedilmemiş bir alan.

Örgü modelleri o zamanlar böyle adlandırılmıyordu elbette. Pajeú Nehri Vadisi’ne yabancı isimlerle gelmişlerdi ve biz bu isimleri hiç öğrenmemiştik. Ancak onlara alıştıkça, dünyadaki şeylerle benzerliklerini görmüş ve sanki her zaman bize aitlermiş gibi ad koymuştuk.

Öğleden sonraları yastığa başımı koyduğumda, bana özgü yeni bir örgü modeli yarattıysam ona ne isim vereceğimi hayal etmeye çalışırdım. Böyle bir keşfe hevesim olduğundan değil ama bir anlık dikkatsizlikle iğne ipliğe dolanır, girmemesi gereken yere girerse yeni bir model ortaya çıkabilirdi.

Bu model, okyanus ötesindeki yabancı bir ülkeden rahibe-ler tarafından getirilmiş ve Vitorina tarafından merdivenin tepesinden gizlice izlenmiş olanlardan değil, bu sıcak topraklarda doğan ilk örgü modeli olurdu.

Dere modeli, çiy modeli, şafak modeli.

Bu isimleri belki de hiçbir zaman keşfedemeyeceğim ilk modelim için gizlice seçmiştim. O, yüksek rakımlı Caatinga’da dünyaya gelecekti. Tıpkı aynı bölgede doğan ve o zamanlar, efendimizin 1918 yılında, yeni yeni suç işlemeye başlayan ve adını ancak yıllar sonra Bom Retiro’da duyacağımız Virgulino⁽¹⁾ gibi. O gürültülü erkek hikâyesi, bizim sessizlikler ve fısıltılar arasında, neredeyse fark edilmeden gerçekleşen hikâyemizden çok farklıydı.

(1) Virgulino Ferreira da Silva, Brezilya’da 20. yüzyılın en ünlü geleneksel çete lideriydi. (ç.n.)

Keşfettiğim yeni örgü modelini ilk gördüğümde, onun neye benzediğini bileceğime hep inandım. Tıpkı annelerin çocuklarının neye benzediğini bildiği gibi. Bunu yapamayanlar, yavru-
larına uygun olmayan bir isim verme tehlikesiyle karşı karşıya kalırlar. Büyükbabasının hatırına adını Nonato koyarsınız ama o, hayatının geri kalanında bir Casemiro gibi görünmekte ısrar eder. Dünyadaki takma ad bolluğu da buradan geliyor. Ne de olsa adı seçen o şeyin kendisidir, biz değil.

Vitorina'nın kuzeninin kuzeninin kuzeni manastıra döner dönmez, herkesten saklanan bu sır, öğrenmek isteyen herkese aktarıldı. Çok geçmeden, benim de aralarında bulunduğum küçük bir grup kadın her gün toplanıp incecik masa örtüleri, orta sehpa süsleri, tepsi örtüleri ve peçeteler örmeye başladı.

Kısa bir süre sonra yaptıklarımızdan biri, iyi bir aileden bir hanımefendiye hediye olarak başkente gitti. Bu hanımefendinin hediyesini gösterdiği, başka bir iyi aileden hanımefendi de çay masasında bir *sequilho*⁽¹⁾ ve bir *queijadinha*⁽²⁾ eşliğinde işi başka bir iyi aileden hanımefendiye gösterdi.

“Şu işçiliğe bakar mısınız? Serra Talhada yakınlarındaki üçra bir kasabadan geldi ama Avrupa’da yapılmış gibi görünüyor. Sipariş vermenin bir yolu var mı?”

Siparişler kısa sürede verilmişti.

İyi ailelerden hanımefendiler bir şeye ilgi gösterdiğinde, onların hayatını kolaylaştırmak ve arada paylarını almak için fırsat kollayanlar her zaman olurdu. Haftalar sonra, koyu renk takım elbiseli bir beyefendi kasabamıza geldi. Toprağı işleyen bizim erkeklerden daha çok terleyen bu adam ürünlerimizi hem bizim hem de kendisi için iyi bir fiyata satın alma niyetini açıkladı.

Firmina teyze adamla ilgilenme görevini üstlendi. Grubun en büyüğüdü ve ilgilenmesi gerekecek bir çocuğu olmadığı

(1) Brezilya kurabiyesi. (ç.n.)

(2) Brezilya’da yapılan muhallebili bir tatlı türü. (ç.n.)

için, saatlerini siparişleri yazmaya, satışların hesabını tutmaya ve kârı aramızda eşit olarak paylaştırmaya ayırabilirdi.

“Ben olmasaydım, bu herif tepenize binerdi. Üç kuruşa bir masa örtüsü almak istedi, şu saçmalığa bak. Şanslısınız ki çıkarlarımızı savunmak için buradayım,” diye böbürlendi.

Koyu renk takım elbiseli adam tarafından getirilen ilk paralar masanın üzerine kondu; oturduk ve sonsuz gibi görünen bir an boyunca onları hayranlıkla seyrettik.

Sanki bize ait değillerdi. Altında “Lütfen dokunmayınız” yazan müze eserleri gibiydiler.

“Hepsi bizim mi?” diye sordu Vitorina, inanamamışçasına.

O zamana kadar dantel, yalnızca sıcak öğleden sonralarımız için bir eğlenceydi. Bazılarımız kasabamızda hiç gerçekleşmeyen balolar için kendilerine elbiseler tasarlıyordu. Bazılarımızsa henüz ayarlanmamış bir evliliğin çeyizi için yatak örgüleri yapıyordu.

Kendini kefen bezini örmeye adanmış Firmina teyze ise bu durumda bir istisnaydı.

“Efendimiz İsa Mesih’in hak ettiği zarafetle cennete gireceğim,” derken herkesin erteleme eğiliminde olduğu bir an için fazlasıyla istekli görünüyordu.

Bildiğimiz kadarıyla para, yalnızca toprağı işleyen ve hayvanlara bakan erkeklerin meselesiydi. İster patron, toprak sahibi ya da sığır sahibi, ister işçi, kâhya ya da seyyar satıcı, ister kocalarımız, babalarımız ya da kardeşlerimiz olsunlar. Para her zaman onlara aitti.

Biz kadınlar yalnızca onlardan para alan ya da çocuklarımıza parayı babalarından almalarını emreden kişilerdik. Dünyadaki yerimizi belirleyen şey, doğum ve evlilik belgelerimizde kayıtlı olan bu erkeklerin soyadıydı.

Benim ailem dışında çoğumuz için durum böyleydi.

Pek çok kişi Flores ailesinin bir bela taşıdığına, geçmiş zamanlarda bir çingenenin ettiğı lanetin kurbanı olduğuna inanmıyordu. Ama bizim için, etrafta erkekler olmadan yaşamak ailemize sunulan hayattan başka bir şey değildi.

Bir keresinde annem kız kardeşime ve bana, “Zavallı erkekler o kadar da uzun yaşamıyorlar,” demişti. Henüz 35 yaşında yokken sıtmadan ölen babamı özlüyordu. Onu çok sevmiştii; tıpkı kendi babasını, büyükbabamı, ve daha sonra bir yaşına bile gelemeyen oğlunu, küçük kardeşimi, sevdiği gibi.

Anneme annesi, annesine de kendi annesi, hayatımızdaki erkeklerin her zaman şöyle bir uğrayan ve uzun kalmayacaklarını haber veren aceleci ziyaretçiler olduklarını öğretmişti. En fazla bir fincan kahve içer, teşekkür eder, şapkalarını alıp giderlerdi.

Bizimle evlenirler, rahmimizden doğarlar ancak birkaç yıl sonra, yerine getirmeleri gereken bir sonraki önemli şey her ne ise, onunla ilgilenmek için aramızdan ayrılırlardı. Bazıları doğal nedenlerle ölüyordu bazıları da öldürölüyordu. Bazıları genç yaşta, bazıları orta yaşta ölüyordu ama biz onların kırışmış yüzlerini ya da zamanla aklaşmış saçlarını hiç görmüyorduk.

Hayatları boyunca onlara iyi ev sahipliğı yapmak için bu dünyada geçirdikleri sürede onları mümkün olduğunca rahat ettirmenin ve son an geldiğinde en güzel vedalarımızı etmenin görevimiz olduğunu biliyorduk. Buluşmanın kısa süreceğini bildiğimizden, onlarla ilk karşılaştığımız anda bile göğsümüz bir özlem duygusuyla sıkışyordu.

Annem babamı Azize Águeda Bayramı’nda⁽¹⁾ ilk kez öptüğünde, bu delikanlı karşısında yaşadığı büyülenme hissi, paylaşabilecekleri pek de uzun olmayan öpücükler listesinden bir öpücüğün şimdiden eksildiğini bilmenin ıstırabıyla iç içe geç-

(1) Águeda ya da Agata, 3. yüzyılda yaşamış, Kilise’nin ilk dönemlerinden bir bakire ve şehittir. (ç.n.)

mişti. Annem bu öpücüklerin tadını olabildiğince çıkarmalıydı.

Nasıl ki gelişlerini doğal karşıladıysak, mezar taşlarına beyaz bir gül koyduğumuz andan itibaren de bir sonraki ziyaretçinin gelişi için evi toparlamaya çalışırdık. Çok geçmeden yeni bir döngü başlayacak ve bu da öncekiler kadar erken bir gidişle son bulacaktı. Bu tanıdık yaşam biçimine alışkın olduğumuzdan, insanlar tarafından “Flores laneti” olarak adlandırılan bu kaderin ne nedenini sorduk ne de acısını çektik.

İster merhametten ister kötü niyetten olsun, Bom Retiro sakinlerinin bakışları sokakta yanımızdan geçerken bize sık sık takılırdı. Yerel halkın iyi kalpli üyeleri bizi gözetecek kimse olmadığı için üzülüyor, kadın olarak hayatta kalmak için kendimizden daha fazlasına ihtiyaç duyacağımızı düşünüyorlardı. Daha şüpheli olanlar ise böyle bir cezayı hak etmek için bir günah işlemiş olmamız gerektiğine inanıyordu. Hakkımızda, her zaman arkamızdan da değil, “Sizi kandırmalarına izin vermeyin. Mutlaka bir şey yapmışlardır,” derlerdi.

Annem, zaman zaman kilisede kulak misafiri olduğumuz bu tür konuşmaların kendisini zehirlemesine izin vermezdi.

“Sahip olduğunuz hayat, size sunulan hayattır,” diye öğretmişti bize. “Kadere karşı gelmek sadece acıyı artırır. Önünüzde şekillenen yolu takip etmek zorundasınız.”

“Bu insanlar hiçbir şey bilmiyor.” Firmina teyze insanların kendileri hakkındaki konuşmalarına katlanamıyordu. “Merhametlerini kendilerine ya da ihtiyacı olanlara saklasınlar. Tanrı aşkına, neden buralarda bir erkeğe ihtiyacımız olsun ki? Geçirmesi ve marmeladın kıvamından şikâyet etmesi için mi? Hayatımızda böyle bir yükü taşımanın ne değeri olabilir ki?”

Teyzem hayatını tek bir erkek figürüne adamıştı: Efendimiz İsa Mesih. Belki de bu yüzden, dul kalmanın ve tek erkek çocuğunu kaybetmenin acısını göğsünde saklı ama gözlerinde belirgin bir şekilde taşıyan annemden daha az acı çekmişti.

“En azından ben onları çok sevdim. Özlem boşluktan iyidir,” derdi annem, Firmina teyze gelecekte gözyaşlarından kaçınmamız için bana ve kız kardeşime dindar bir yaşam sürmemizi her önerdiğinde.

“Bu onların seçimi olacak, Firmina. Kızları kendi hâllerine bırak.”

Ama teyzem geri adım atmıyordu:

“Mutlu olmayacakları kesin, Carmelita. Ayrıca ailede bir rahibenin olması cenneti garantilemek demektir. Bunu senin iyiliğin için söylüyorum çünkü benim ruhum çoktan kurtuldu bile.”

O evde daha önce tanık olduğumuz çok sayıda cenazeye rağmen mutlu bir şekilde yaşıydık. Duvardaki fotoğraflarda ve anılarımızda erkeklerimiz vardı. Bazıları şefkatli, bazıları sert. Bazıları ise ikisi de değil. Babam hakkında hatırladığım şey; elinin bir uzantısı olduğuna inandığım ve evi sıcak ve odunsu bir kokuyla dolduran piposu. Ve ıslığı.

Bana ve kız kardeşim Cândida’ya kuşları ötüşlerinden tanımayı öğreten oydu. Öğleden sonralarımızı onun kucağında geçirirdik, o da bir ardıç kuşunun ya da büyük kiskadı tiranının melodisini ıslıkla çalar, aralarındaki farkı anlamamızı sağlardı. Bugün, ölümünden bunca yıl sonra bile, her kuşun ötüşünde babamın ıslığını duyabiliyorum.

* * *

Soyadımızın aslında Oliveira olmasına rağmen bize “Flores⁽¹⁾ kızları” derlerdi. Bu durum evimizin önündeki bakımlı bahçemizden ve kiliseye giden yol üzerinde oturmamızdan kaynaklanıyordu. O zamanlar, Bom Retiro’ya yeni gelen bir yolcu kilisenin yerini sorduğunda, yerel halk genellikle şu cevabı verirdi: “Çiçekleri olan eve varınca sağa dön.”

(1) Flores, Portekizcede “çiçekler” anlamına gelir. (ç.n.)

Evimiz önceleri bahçesinde sadece küstümçiçeği, kakhahaçiçeği, maymun tarağı, beyaz ebegümece ve mor saçakgülleri olan bir evdi. Ancak zamanla, bu kadar çok tekrarlanıp asla düzeltilmeyince, mavi pencere evimiz Oliveira Evi olmasına rağmen Flores Evi olarak anılmaya başladı. Bahçe bizim soyadımız olmuştu. Biz de zamanla bunu resmi belgelere aktardık. “Flores” olduğumuz için, yaşanacak trajedinin dantelci grubumuzun bulunduğu mavi pencere evle bağlantılı olması Bom Retiro sakinlerine garip gelmeyecekti.

O zamanlar, “Bu Floreslere özgü bir şey,” demişlerdi.

Ama biz bu övgüyü hak etmiyorduk. 1919’un başında yaşanan her şey, Damásio Lima olarak doğup çok yakında Medeiros Galvão ismini alacak olan arkadaşım Eugênia’nın ıstırapından kaynaklanmıştı.

Rio de Janeiro

2010

Alice önceki gece bir partiye gitmeye ve ardından Lapa’da bir barda takılmaya karar vermişti.

Barda gönlünce içecekti çünkü fıçı bira ucuzdu ve üniversitedeki sınav haftası stresli geçmişti. Fakat bu kararı her nasılsa Alice’in o gece içmeye son vermek için en uygun zamanı belirlemesini engellemiştir.

Öyle ki o cumartesi vakit neredeyse öğleden sonraya ulaştığında Alice’in yeni kararı yataktan sürünerek çıkıp, kitaplık rafından iki ağır kesici ve bir şişe su almak olmuştur. Ama haplar parmaklarının arasından kayıp yatağın altına yuvarlandığı için bunu bile başaramamıştır.

Uzanmaya devam ederken, önündeki duvarda asılı duran aynada kendine baktı ve birkaç gün önce vermiş olduğu bir başka kararı hatırladı: Saçlarını maviye boyamak.

Kendine gülümseyerek bu yeni görünüşünü onayladı ve hafifçe başının döndüğünü hissetti. Annesinin birazdan kapıyı çalıp onu ayağa kaldıracaklarını ve bir gece önce sarhoş olduğu için azarlayacaklarını biliyordu. Ama Alice onu dinlememeye, sadece gülmeye çoktan karar vermişti. Annesi de içiyordu, o da eğlenmek için dışarı çıkıyordu, bu yüzden kızını eleştiremezdi. O evde eşit haklar vardı. Anlaşma buydu.

“Alice?” Annesi beklediğinden daha çabuk gelmişti. Belki de

akşamdan kalma olduğu için Alice'in zaman algısı değişmişti. "Hadi kalk."

"Kalkamam," diye homurdandı Alice ya da homurdandığını hayal etti.

"Bir ziyaretçimiz var. Üstünü başını düzelt ve gel."

Alice annesini dinlememeye karar verdi ve yüzünü yine duvara dönüp yorganın altında biraz daha kalmaya niyetlendi ama başarısız oldu.

"Duymadın mı kızım? Büyük teyzen seninle tanışmak istiyor."

"Büyük teyzem mi?"

Alice annesinin yeni açtığı perdeden gelen ışıktan korunmak için yastığı yüzüne kapattı.

"Pernambuco'daki büyük teyzen. Hadi ama!"

Alice daha önce hiç gitmediğı bir eyalette bir ailesi olduğunu hayal meyal hatırladı ve zihninde bazı bağlantılar kurmaya başladı.

Büyükannesi o küçükken Pernambuco'dan gelmişti ve kökenleri hakkında neredeyse hiç konuşmamıştı. Büyükannesinin ölümünden sonra, Alice'in Rio'da doğmuş olan annesi Vera, bir havayolu şirketinde biriktirdiğı uçuş millerini kullanarak nihayet atalarının topraklarını ziyaret etmek için bir plan yapmış ancak bu hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Miller, süre dolmadan bir gün önce Buenos Aires'te iki gecelik bir pakete harcanmış, Alice ve Vera'nın tüm zamanlarını tartışarak geçirdikleri bir seyahat olmuştu.

Adının Helena olduğunu Alice'in ancak oturma odasında tanıştırıldıklarında öğrendiğı teyze, yüzünden fırlayacakmış gibi duran elmacık kemikleriyle, hoş bir kadındı. 80 yaşında olmasına rağmen, 18 yaşındaki Alice'ten daha enerjik görünüyordu.

"Bu Alice, teyze," diye söze başladı annesi, Alice'e bakıp yüzünü buruşturarak. Kızının dağınık bir hâlde, üzerinde sadece

bir tişört ve külotla oturma odasına gelmesi her zamanki gibi beklentilerini karşılamamıştı. “Sana geçen yılki mezuniyet fotoğraflarını göndermiştim, değil mi teyze? Şimdi iletişim okuyor. Ama pek okuduğu da söylenemez.”

Annesinin yaptığı şakaya kendisi dışında kimse gülmedi.

Bu, Vera’nın kızına yapmaktan en keyif aldığı şeydi. Alice’i güler yüzle sıkıştırarak, böylece daha sonra kızıyla yüzleştiğinde, “Aman, sana şaka bile yapılmıyor,” diyebilecekti. Sessizliği bölmek için rastgele konular açıyordu. Muhtemelen hiç fotoğraf göndermemişti ama teyzesi kibarlık edip hatırlıyormuş gibi yaptı.

“Tabii ki fotoğrafları gördüm. Çok güzel görünüyordun Alice.”

Alice gülümsemek için bir çaba daha gösterdi ve annesi gözlerini devirmeye devam ederken, güzel bir şeyler söylemeye çalıştı. Görgü kuralları, birkaç dakika öncesine kadar varlıklarından haberimiz olmasa bile, tanımadığımız teyzelere karşı nazik davranmamızı emreder. Özellikle de Alice hâlâ kaba bir tavırla bir eliyle cep telefonunu kontrol edip diğer eliyle kurumuş rimel ve kirpik kalıntılarını silmeye devam ederken büyük teyzesi ona hiç hak etmediği şekilde gülümsediğinde.

“Nasılsın teyze? Yolculuk iyi geçti mi?” diye soran Alice, aynı anda kendini koltuğa bırakıp bacaklarını kolçağın üstüne attı ve bu, annesini daha da rahatsız etti. Alice, ziyaretçi gider gitmez şikâyetlerin ardı arkasının kesilmeyeceğini biliyordu ama içten içe Vera’ya sataşmaktan da kendini alamıyordu. Onu böyle tedirgin görmek hoşuna gidiyordu. Ayrıca, görgülü davranamayacak kadar çok ağrıyordu başı.

Vera ve Alice kendilerini bildiler bileli sessiz bir güç savaşı içindeydiler. Bir yanda kızını kalıplar içine hapsedmek isteyen bir anne, diğer yanda ise annesinin dayattığı sınırların ötesine geçmek için mücadele eden bir kız çocuğu. Her ikisi için de son derece yorucu, ancak birlikte başka nasıl yaşayacakları-

ÖRDÜKLERİ DANTELDE OLUŞTURDUKLARI ŞİFREYLE ERKEK BASKISINA BAŞ KALDIRAN KADINLAR...

On sekiz yaşında bir genç kız olan Alice, yıllar önce ailesiyle bağını koparmış annesiyle birlikte Brezilya'nın Rio de Janerio kentinde yaşamaktadır. Toplumda kadınları ikinci planda gören düzene ve annesinin baskıcı tutumuna karşı sürdürdüğü özgürlük mücadelesinde kendini yalnız hissetmektedir. Ta ki, atalarından miras kalan bir dantel duvak, ailesindeki kadınların gizli tarihini keşfetme yolunu açana kadar.

Yedi kuşak önce, küçük bir kasaba olan Bom Retiro'da yaşayan Floresler, ailedeki erkeklerin erken ölmesi yüzünden kasaba halkı tarafından "lanetli" olarak görülümekte ve dışlanmaktadır. Flores kadınları dantel sanatını öğrenerek kendi ayakları üzerinde durmayı ve erkeklere gerek duymadan yaşamlarını sürdürmeyi başarırlar.

Ancak kurdukları huzurlu hayat kısa sürede bozulunca, yine dantel sanatı imdada yetişecek, örgülerle oluşturdukları şifre onları özgürlüğe taşıyan yolu açacaktır.

Genç ve delişmen Alice, ailesinin tarihini bir araya getirmeye başladıkça, bazı şeylerin hâlâ değişmediğini görecek ve kendisini atalarının uğruna çabaladığı geleceğe taşıyacak o gücü bulacaktır.

Kadınlar arasındaki sarsılmaz bağları anlatan bu unutulmaz romanda, genç bir kız aile geçmişinin ardındaki gerçeği ve kuşaklar boyunca yankılanan sırları ortaya çıkartıyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2197-5

9 789751 421975

KDV'den muaf